

buřty v lese jsou buřty v lese

A JE TU. MARTIN NA BÍLÉM KONI JIŽ OPRAVDU PŘIJEL. PRO NĚKOHO O PÁR TÝDNŮ POZDĚJI, PRO JINÉ BOHUŽEL OPĚT. NE KAŽDÝ MÁ RADOST ZE SNĚHOVÉ NADÍLKY STEJNOU, PŘÍKLADNÝ ROZPOR JE TŘEBA MEZI SILNIČÁŘI A DĚTMI. A CYKLISTÉ? NAPADL SNÍH? NO A! POŘÁDNÝ BIKER JEZDÍ POŘÁD (POKUD BY JEZDIL OBČAS, BYL BY TO JEN BIKER OBČASNÝ), VĚDOM SI STÁLE NOVÝCH SKVĚLÝCH VÝZEV.

S prvním sněhem ale nastal čas trochu jiného bajkování. Nemluví jen o přítomnosti sněhu. Je po sezoně, a tak je za námi najíždění kilometrů (nikoliv tedy pro cyklokrosaře, ti mají nyní konečně pré), závodníci se mohou uvolnit a užít si kolo jinak. Pro nás dostatečně uvolněné i během sezony to až taková změna není.

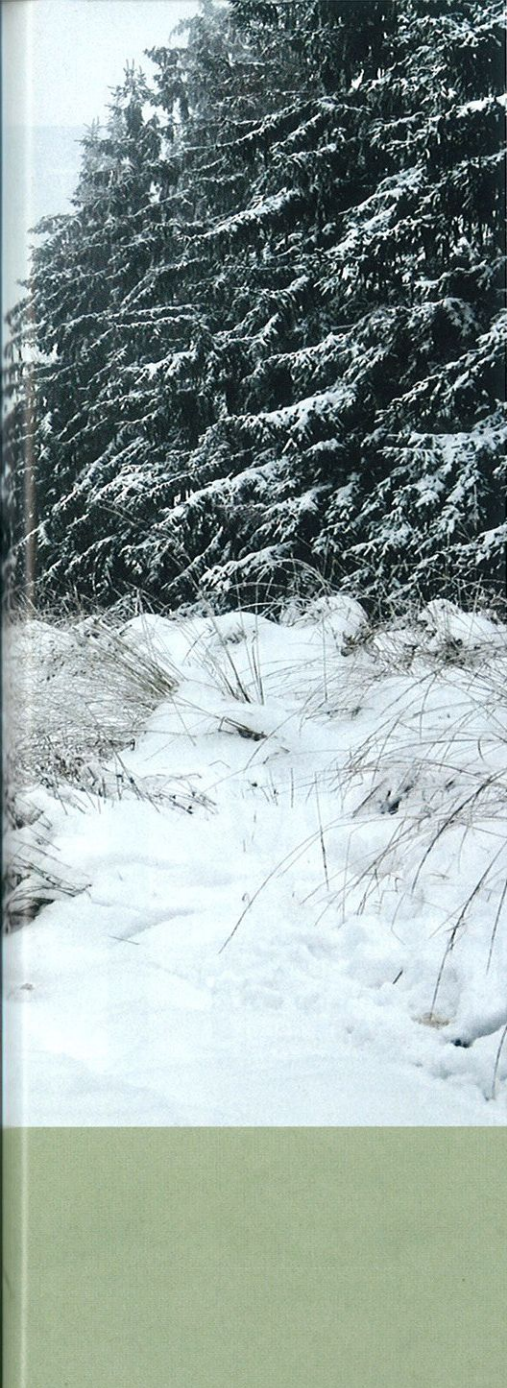
Jízda zasněženou krajinou má své kouzlo. V lese je zvláštní ticho a klid. V korunách

stromů nešumí vítr, spíše tam pod nánosem sněhu lupe ve větvích, a krajina je na nějaký ten čas zahalena do sněhové přikrývky. Na bílých polích a lukách lze snáze pozorovat spoustu zvířete.

Divím se tak těm, co v zimě nevyjíždějí. Věřte nebo ne, ve svém okolí mám dokonce i takové cyklisty, kteří svého miláčka ještě za tepla naleští a celého jej zabalí do potavinové fólie. To opravdu nelžu! Prý je

tak dokonale chráněn před všudypřítomným a pro kolo smrtelně nebezpečným prachem. Myslím si, že zatím jen nedůvěřují heslu: Materiál musí trpět. Myslím si, že zima není kolu a ježdění na obtíž.

Pro nás, kteří kolo neodkládáme ani v zimě, je tím jediným, co je vlastně třeba, najít nebo pořídit si zimní doplňky. Já si je pořídil, ale zřejmě především proto, aby každou zimu nastala varianta a), tedy hledání. S tím mám problém vždy. Ještěže mám koho se doma zeptat. „Máš to tam, kde máš ostatní věci na kolo, stačí se jen pořádně podívat.“ Aha, to jsem nevěděl... Jinak se vedle hesla o materiálu s partou držíme ještě jednoho: zima není, je jen špatně obléčený bajker. Pravda je, že výhodou jsou

„Ahoj,“ ozve se z blízké cesty. Všichni se otáčíme a nevěříme vlastním očím. Bajker. Vlastně bikerka! Lákáme ji na ohýnek, neboť je to to, co ještě máme. Nedalo to moc práce a podléhá. Později se dohadujeme, čím šarm vlastně rozhodl.

ještě široké pláště. Dosáhne se tím větší trakce, jistoty při brzdění a ovládání kola na sněhu. Pokud ho tedy není již po kolena, to už je opravdu lepší nazout běžky nebo sněžnice.

Do Brd! Na jistotu!

Protože Martin byl za námi, kola nebalíme do potravinové fólie, máme doplňky a jezdíme v zimě, zbývalo se při prvním sněhu jen domluvit, kdy a kam vyrazíme. Pro nás z úpatí Brd bylo ono „kam“ téměř jasné. Přece Brdy. Nadmořská výška tohoto nejvyššího místa Brdské vrchoviny je 865 m n. m. Když už sníh, tak na ostro! A kdy? Je středa, pár mailů a termín je na světě. Neděle na konci listopadu. Jako zkušený bajkeři

pro jistotu děláme ještě sobotní brífink. Po malém občerstvení a úpravě pitného režimu v místní restauraci ladíme i ostatní důležité věci. Klobásy, špekáčky, rum, hořčice, zrcadlovka, termosky, chleba, pivo, tuhý líh a sirky. Každý má také nějakou tu funkci. Bártič je trailmaster, Blue šerpa, já obstarám logistiku a Fousek je nástěnkář. Než se v pozdním večeru rozejdeme, ještě stihneme telefonovat ostatním, kteří přislíbili svoji účast. Bártič tomu říká telemost. Moc nás to baví, je totiž už hodinu neděle. Vyhrává ten, kdo vzbudí nejvíce kamarádů.

Je tu ráno

Ráno vyhlížíme ostatní. Přemýšlíme nad možnou kombinací oblečení, počtu vrstev

a čteme přichozí SMS zprávy. Už je nám i jasný konečný počet členů dnešní výpravy. Čtyři. Komentujeme to slovy: „Čtyřka je přece také šťastné číslo“. Z Blueova batohu ubíráme proviant, nosiči se staneme všichni. Má radost. I tak je hmotnost jeho nákladu asi šest kilo. Snažil jsem se jej přesvědčit, že přebytek dáme srnkám. „Né!“ znělo jednoznačně, navíc doplněné slovy: „Nevíš asi, jak by si srnka otevřela kopytkem pivo nebo napíchla na klacek buřta?“ To je pravda. Navíc autor moudra je přece jen nejstarší a měl by tudíž mít nejvíce zkušeností. Jak se později ukázalo, to s těmi zkušenostmi a věkem není vždy pravidlem.

V deset hodin startujeme s Bluem. Je osm stupňů pod nulou, dvacet centimetrů sněhu

nad nulou a pěkně nám to křupe pod koly. Po čtyřech kilometrech přibíráme v Zaječově Bártiče. Mimochodem právě ze Zaječova je letošní vánoční strom na pražském Staroměstském náměstí. Už z dálky vidíme široký, šťastný, ale už teď trochu ztuhlý úsměv našeho kamaráda. Máme radost z toho, že on má radost, že nás vidí. Prohodíme pár slov a dozvíme se od něj o našem asi dvacetiminutovém zpoždění. Utěšujeme jej slovy: „To ale nevádí, to stihneme“. Pouze zamručí a už sedláme naše oře.

Sníh, sníh, místy led

Bártič přebírá velení. Chvilí stoupáme po silnici a pak už vjíždíme do lesa. Jedeme po široké lesní cestě. Vzhledem k předchozí oblevě a nyní nižší teplotě je místy led. Ledové plotny, jak se později ukázalo, nás dokázaly dobře bavit po zbytek výletu. Není nad to, když před sebou vidíte balet

téměř jak z Labutího jezera. Míjíme palouk, na kterém sluneční paprsky vyčarovaly třpytící se závoj. Všechny stromy tady již mají mohutné bílé čepice. Těšíme se, že dle předpovědi počasí bude po obědě zcela jasno. Za dobré viditelnosti je z některých míst v Brdech vidět Praha, Kladno, Příbram, bájná hora Říp, Milešovka a v dále Krušné hory či Temelín.

Lesní cesta se zvedá a sněhu přibývá. Pozorujeme v něm otisky zvířecích stop. Je škoda, že se shodneme jen na tom, že jde o kopýtko. Jsou ale tak malá, až nás to rozesmálo. Traktor v lese už ale poznáme bezpečně. Bártič šlápne do pedálů a je fuč. Chvilí si myslíme, že s námi závodí. My se ale vyhecovat nenecháme. Po pár metrech vidíme, jak vytahuje svoji obří zrcadlovku a snaží se zachytit tu pohodu. Než se mu podaří vše zabalit, využíváme toho a trochu mu ujedeme. Další věc, kterou se dokáže-

me bavit skoro celý den. Cesta se klikatí, zužuje, stoupá a s přibývajícím nadmořskou výškou klesá teplota a naděje na jasnou oblohu.

Cestou si vyprávíme různé humorné historky, děláme si legraci z těch, co nepřišli, nebo z těch, které jsme v noci vzbudili. Nálada je více než veselá. Nechápeme, jak se někdo této krásy dobrovolně vzdává, aniž by jednou zasněženou krajinou na kole sám projel. Cesta ubíhá, místy však musíme tlačit.

Čas hojnosti přichází

Pro náš neopakovatelný piknik máme vybrán modřínový háječek. Než ometeme ohniště od sněhu, stihne nám Bártič vyprávět, jak sem v létě za teplých nocí chodí se synem přespávat. Protože je právě asi patnáct stupňů pod nulou, přijde nám docela vhod vyprávění o teple. Brodíme se sněhem

rady a doporučení

pro mrazivý sněžný výlet

- podkolenky, ač vám sluší, zateplené čapáky nenahradí
- tři slabé vrstvy jsou více než dvě
- termoska s teplým čajem není na škodu
- voda v hadičce rezervoáru mrzne, nutno ji vždy vyfouknout do vaku – v náustku ale zmrzne stejně...
- rum nemrzne, zahřeje a rozveselí
- jeden a půl roku stará hořčice není nutností, ale pobaví
- pro rozdělání ohně je dobré mít podpalovač, třeba tuhý líh – celé balení je jistější, i mistr tesař se utne
- zdroje ohně doporučuji mít dva – pozor, levný zapalovač moc dlouho nevydrží
- tempo volte volnější, mokré oblečení při zastávce již nehřeje
- širší pneumatiky, než vozíte v létě, jsou dobré, ale ne nutné
- přemazaný řetěz nezmrzne, na suchý se lepí sníh
- počasí nepodceňujte a sebe nepřeceňujte

asi 20 metrů dlouhá a hluboká po náboje. Obcházet se nám ji moc nechce. Při krajích jsou závěje minimálně po kolena. Vjíždím první na led. Moc mu nevěřím. Kluci se bojí, ne snad o mě, ale o ten led. Jsem nejtěžší. Led se ukazuje silný, a tak se opět fotíme. Po chvíli ale led začne pukat. Všichni se za velkého smíchu snažíme ujet. Další zamrzlou obří louží se Blue snaží z opatrnosti objet. Zapadá při tom do bahna. Neuvěřitelné. Při tomto mrazu by to nikdo nečekal, o to více nás to rozesmálo. Jen Blue se, kdo ví proč, nesmál.

Po pár metrech jsme u cíle, asi nejvyššího místa dnešní výpravy. Zima, mlha, sníh. Pózuje fotografovi a snažíme se zde příliš nezdržovat. Můj návrh jet na blízkou vyhlídku je proti mé nevoli zamítnut s komentářem „Stejně tam teď uvidíš víc co!“ Byl jsem přehlasován.

Cestou z kopce jeden druhého předjíždíme a nenecháváme si ujít ani metr zábavy při sjezdu. Obzvláště Fousek se svými dvou-palcovými plášti. Když přijedeme k našemu oblíbenému technickému singlíku, Bártič se nás snaží opět pobavit. Tentokrát beze slov. Ale taky dobrý! Let přes řídítka s dopadem do hlubokého sněhu s finálovým otiskem celého těla. Technický sjezdík opět nezklamal. Škoda jen, že není

a sbíráme dřevo. Chvilí ve svém batohu hledám sirky a propadám mírné hysterii. Teď je nemít, škrtnou kluci mou hlavou o strom. Dřevo připraveno, kluci trénují pozice u táboráku, klobásy a buřty se na klaccích tetelí nedočkavostí. Potom mi to došlo. Oheň má Blue nejen ve svém srdci, ale i v batohu. Tuhý líh a už to jede. Sice pomalu, ale věřím tomu. Když Bártič přidává další historiku, na chvíli nás smích přejde. „To bylo před rokem, šli jsme na piknik na běžkách a trvalo více než hodinu, než se oheň rozhořel.“ Máme chuť hodit jej do sněhu. Nejlépe nahého. Jenže on má v batohu hořčici a buřty bez hořčice, to přece nejde. I když je rok a půl stará, jak později zjistíme.

Po chvíli Fousek zkušeně krájí chleba, já napichuji klobásy a už to jede. Blue si rozehřívá nové krásné podkolenky se zeleným proužkem. Bártič vše fotí a je přítom po kolena ve sněhu. Placatka rumu se po chvíli

ukazuje jako množstevně poddimenzovaná. Poučení pro příště. Zatímco klobásy i buřty jsou již kompletně na pochodu zaživacím ústrojím, oheň ještě krásně hřeje, praská a voní. Stále se nemůžeme nabažit té pohody. „Ahoj,“ ozve se z blízké cesty. Všichni se otáčíme a nevěříme vlastním očím. Bajker. Vlastně bikerka! Lákáme jí na ohýnek, neboť je to to, co ještě máme. Nedalo to moc práce a podléhá. Později se dohadujeme, či šarm vlastně rozhodl. Prohodíme pár slov, a jak z nenadání se objevila, tak rychle zmizela, prý za Viktorem. Toho jsme, nevíme jak a proč, zcela přehlédli. Prý jel okolo.

Jak vyhrát na body

Ohýnek asi po hodině dohořívá a my opět sedáme na bajky. Musím říci, že všichni rádi. Sněhu ještě přibývá a mlhy též. Naše kola se nebojácně prokousávají sněhem. Dojíždíme k místu, kde je celoročně louže

delší. Video, fotky a hurá nejkratší cestou domů. I tak je to asi ještě dalších deset kilometrů. Než vyjedeme z lesa, Blue stihne udělat s kolem na ledě krásnou píruetu. Ale nezávidíme mu to. Vjíždíme opět do civilizace, kde nás na kraji obce potkávají civilisté. Kroutí hlavou se slovy: „Tudy to nejde.“ Ale jde! Schody na hrázi rybníka nám mizí pod koly. Ještě jeden rybník, pak podél potoka a jsme v cíli. Při závěrečném řezaném na rozloučenou si povídáme, jak to bylo krásné. Jen Blue v podkolenkách pořád opakuje, že se těší na teplou sprchu. Možná je to tou barvou podkolenek.

Po závěrečném rozloučení „bajku zdar“ ještě nadhazujeme otázku, kdy vyrazíme příště. Kdy? To je přece jasný. Příští týden!

A jak jste na tom vy?

Bajku zdar!

Martin Chramosil

Foto: Tomáš Bárta